

* * *

Pri konci sem. Dà, pri konci s tem sestavkom — a spominov, teh je še polna moja glava. — V duši mojej je opisanih še mnogo več vrtov in vrtičev, grivic in livadič, kjer sem igrajoč se preživel najsrečnejšo dōbo življenja. In zakaj jih ne orišem tudi na papir, zakaj vam jih ne predočim, otroci ljubi? Zato ne, ker uvidim, da je vse, kar hočem naslikati, tako temno, tako malo podobno onim lepim slikam, ki se vrsté v mojej duši! . . .

Mihc.

Hvaležni sinovi.

(Narodna pripovedka.)

Imel je neki oče tri sinove. Ker jim družega ni imel dati za doto, dal je jednomu mačko, drugemu koso, a tretjemu sekiro. Bili so mu za to zelo hvaležni, da-si je bila majhena doto. Sin, ki je dobil mačko, podá se prvi po svetu, ter pride do neke graščine. Ne pomišlja si dolgo, naravnost gre vánjo. V graščino dospévši, vidi dvanajst mož, ki so stražili miši, da niso gospōdi skakale v jed, ko je kosila. Sin jim reče: „Jaz pa imam tako žival, če jo izpustim poloví in pomorí vse miši. Koliko mi plačate, da vam jih poloví? Stražniki mu rekó: „Mošnjo denarjev.“ Sin izpustí mačko, da poloví miši. Stražniki mu dadó pogojene denarje. Ko je graščak videl, da ta nova žival tako pridno lovi miši, vpraša ga: „Ali prodaš to žival? In koliko hočeš zá-njo? Sin mu reče: „Mošnjo denarjev.“ Graščak mu jih da. Sin se zahvali in otiče. Graščak ga še skozi okno vpraša: „Kaj pa ta žival žrè?“ Sin odgovori: „Vse jedi.“ Graščak je razumil, da vse ljudi. Sin meneč, da se gospod kesá zaradi lepih denarjev, pospeši svoje korake proti dōmu. — Graščak si je zgradil novo poslopje ter noter zaprl mačko. Potem ukaže poslopje zažgati a on spleza na smreko. Ko je poslopje gorelo, počí šipa v oknu, mačka skoči ven ter naravnost na smreko. Graščak se tega tako prestraši, da z smreke pade ter se ubije.

Sin pride domóv ter prinese ubogemu očetu dve mošnji denarjev. Zelo se je oče razveselil, ko ga je hvaležni sin tako bogato obdaroval za majheno doto. Nato reče drugi sin: „Zdaj pa pōjdem jaz po svetu, da si kaj zaslužim s kosó.“ Gré ter pride do nekega travnika, kjer so senó strigli sè škarjami. On jih vpraša: „Koliko časa bodete še strigli senó?“ Rekó mu: „V pol letu ga ne postrizemo.“ On jim reče: „Koliko date meni, pa vam ga jaz pokosim danes opóludne?“ „Mošnjo denarjev,“ rekó mu. On je takój začel kositi, pa še poprej pokosi travnik, kakor opóludne. Zaslužil je mošnjo denarjev. Vprašajo ga, koliko hoče za orodje, ki tako hitro striže senó. On jim reče: „Mošnjo denarjev.“ Dadó mu jih. Zdaj je šel vesel domóv z dvema mošnjama denarjev. Domóv prišedši, razveselili so se vsi. Oče samega veselja, da ima tako pridne in hvaležne sinove, ni vedel, kaj bi počel.

Zdaj gre še sin sè sekiro po svetu. Ko pride do nekega gozda, ugleda drvarje, ki so sè šilom bodli hrast, da bi ga posekali. Sin jih vpraša: „Koliko časa bode bodli hrast?“ Rekó mu: „Pol leta.“ Ta jih vpraša: „Koliko date meni, pa vam ga posečem vže danes opóludne?“ Rekó mu: „Mošnjo denarjev.“ On začne sekati hrast in ga še poprej poseka, kakor je bil obljubil. Dobil je mošnjo denarjev, katerih je bil zeló vesel. Vprašajo ga, koliko hoče za orodje, ki tako naglo les seče? On jim odgovori: „Mošnjo denarjev.“ Takój so mu jih dali. Sin se vrne vesel domóv, kakor poprejšna dva, in izroči denarje očetu. Oče kupi vsakemu lepo domačijo, kder so dolgo časa srečno skupaj živeli ter tudi srečno umrli.

Priobčíl G. Križnik.

Listje in cvetje.

Materina molitev pri zibéli.

Ti, Gospod, ki si mi dal
 Detece to ljubomilo;
 Ki življenje to užgal
 Meni v nado si, tešilo,
 Ki jedini znaš in veš
 — Saj z višave nebne zreš —
 Kaj nam tóg je, kaj jokú
 V žitji revnem oj prebíti,
 Kaj solzá in kaj potú
 Mora zemlje sin prelíti —
 Máterine čuj prošnjé,
 Vzdíhe njene, nje željé:
 Kadar tó-le dete malo,
 Dete ljubo, dete zalo,
 Zapustivši moje krilo,
 Se spustí v življenja dír,
 Kjer hrumi vihár, nemír —
 Naj bi Tvoje je okó,
 Oj okó tako skrbnó
 Vselej in povsod vodílo! —
 Roka Tvoja, blaga roka
 Sprémljaj drazega otroka,
 Stóri, da za dom, za Té
 Vedno, vedno mu gorélo
 Vedno, vedno plamenélo
 Bo sreé!“

Pametnice.

Očeta, mater slušaj rad,
 Da srečen bodeš deček mlad.

Kdor vède se povsod lepó,
 Mu kruha stradati ne bó.

V šoli moraš miren biti,
 Pridno moraš se učíti.

Angelju se priporočí,
 Čuval te bo v temnej noči,
 Da se mlad ne pogubiš
 Zjutraj zdrav se spet zbudiš.

—ć.

Radovanček piše dedu.

Preljubi moj dedek!

Zdravi in srečni ste učakali veseli dan svojega godú. To me takó veselí, da se z vso svojo dušo zahvalujem dobremu Bogu, da Vas je ohranil do denšnjega dne tako krepkega in čvrstega, veselega in zadovoljnega. Dobri Bog, ki Vas je do danes čuval in varoval vsega hudega, tudi v prihodnje ne bode pozabil mojega dobrega dedeka. On Vas bode vzel v svoje carstvo, da bode te še dolgo in dolgo živeli zdravi in srečni na veselje in radost svojih umukov, ki Vas prísrečno ljubijo. Bog naj Vas vodi povsod, koder koli bode te hodili, predragi moj dedek!

Vaš poslušni umuk

Radovanček.